



24 Ιουλίου 1974... Ο Σάκης Καράγιωργας αποφυλακίζεται... Εδώ, στην αγκαλιά του Τάκη Μπενά και άλλων συντρόφων του έξω από τις Φυλακές Κορυδαλλού....

Συνέχεια από την σελίδα 27

Καράγιωργα που απολύθηκε από τη δουλειά της, στην Τράπεζα της Ελλάδος. Μόνο ο δικός τους πρωϊσμός δεν παίρνει δημοσιότητα. Μένει βουβός κατακωνιασμένος στα βάθη της ψυχής για να μην αμαυρωθεί ο ήρωας.

Αν ρωτούσε κανείς τη Νίκη Καράγιωργα αν αισθάνεται ηρωίδα η απάντησή της, κοφτή, θα ήταν «όχι». Δεν θεωρεί τον εαυτό της ηρωίδα. Μόνο γυναίκα που αγαπά. Εμείς οι άλλοι όμως έχουμε υποχρέωση να τη δούμε σαν «ηρωίδα πίσω από τον ήρωα». Αυτό της πρέπει. Κι' αυτό την κάνει σύμβολο. Και η αξία προβολής των συμβόλων είναι μεγάλη. Ιδίως σε μια εποχή κρίσης όλων των αξιών, δημοκρατίας, ανθρωπισμού, κοινωνικής δικαιοσύνης και αλληλεγγύης, εποχή απάνθρωπου ατομικισμού, η λειτουργία των συμβόλων είναι σημαντική.

Τέλος, ας μου επιτραπεί, κλείνοντας το μικρό αυτό αφιέρωμα στη Νίκη Σάκη Καράγιωργα, να δημοσιεύσω εδώ ένα μικρό ποίημά μου, γνωστό μόνο στον αείμνηστο επίσης καθηγητή Γεώργιο Μαγκάκη και στη Νίκη Καράγιωργα. Γράφτηκε ακριβώς λίγη ώρα μετά που έγινε γνωστή η εξαναγκαστική απόφαση της Συγκλήτου της Παντείου τότε Σχολής, για την απόλυσή του από τη θέση

του καθηγητή, ως ελάχιστο φόρο τιμής στον ήρωα, μεγάλο ανθρωπιστή και δάσκαλο Σάκη Καράγιωργα. Δεν είμαι ποιήτρια. Είναι λυγμός, μοιρολόι:

Μην κλαίτε τον Καράγιωργα / μην κλαίτε το Μαγκάκη / αυτοί μέσα απ' τα σίδερα / ελεύθεροι θε να 'ναι / να φτύνουν όσους σεις δειλοί / σκυφτοί τους προσκυνάτε.

Κι' αν ήλιου αχτίδα στο κελί / κλεφτά θε να γλιστράει θα 'ναι ήλιου λεύτερου το φως / κι' όχι σαν του δικού σας / που η χούντα σας το μόνυ / κι εσείς δεν τ' αγγικάτε.

Μην κλαίτε τον Καράγιωργα / μην κλαίτε το Μαγκάκη / κλάψτε για όλους μας εμάς / που σαν τα φύλλα τρέμουμε / στο θρόισμα τ' ανέμου / κι ας τρέχει μεσ' τις φλέβες μας / αίμα Κολοκοτρώνη και Λεωνίδα η καρδιά

Μοιάζουμε τον ελέφαντα που το ποντίκι σκιάζει / κι' όμως αρκεί το πόδι του / λίγο να το σπκώσει / και το ποντίκι στη στιγμή / στο χώμα να το λιώσει.



Βίος

Γεννήθηκε το 1930 στον Πύργο Ηλείας. Εισήχθη στην Ανωτάτη Βιομηχανική Σχολή Πειραιά και αργότερα και στην Ανωτάτη Σχολή Οικονομικών και Εμπορικών Επιστημών Αθήνας. Η πρώτη του επαφή με την ελληνική δημόσια οικονομική διοίκηση ήταν αρχικά στη Διεύθυνση Προγράμματος του υπουργείου Συντονισμού (1955-1956) και μετά στη Διεύθυνση Μελετών της Τράπεζας της Ελλάδος. Παράλληλα εμπλουτίζει τις εμπειρίες του ερευνώντας επίκαιρα προβλήματα της οικονομικής πολιτικής και συνεργάστηκε στη συγγραφή λημμάτων της Οικονομικής και Λογιστικής Εγκυκλοπαίδειας.

Ακολουθώντας άλλους συναδέλφους του, αποφασίζει να μεταβεί για μεταπτυχιακές σπουδές στο εξωτερικό. Επιλέγει ως γνωστικό αντικείμενο τα Δημόσια Οικονομικά και ως πανεπιστήμιο το London School of Economics. Το 1962 γίνεται διδάκτορας και επιστρέφει στη Ελλάδα στην Τράπεζα της Ελλάδος όπου συνεχίζει την ερευνητική του δραστηριότητα. Το 1963 γίνεται επιμελητής στην έδρα της Εφαρμοσμένης Οικονομικής στην Ανωτάτη Βιομηχανική ενώ, επί κυβέρνησης Ένωσης Κέντρου και υφυπουργού Συντονισμού του Ανδρέα Παπανδρέου, ορίζεται γενικός γραμματέας της οικονομικής εξ' υπουργών επιτροπής. Το 1964 αποσπάστηκε στο «Κέντρο Προγραμματισμού και Οικονομικών Ερευνών» και ενώ ήταν ήδη υφηνική της Δημόσιας Οικονομικής, συνεργάστηκε στην κατάρτιση του πρώτου πενταετούς προγράμματος οικονομικής ανάπτυξης της χώρας (1966-1970), συμμετέχοντας ενεργά στη διαδικασία σύνταξής του.

Το 1965 συμμετέχει μαζί με άλλους διανοούμενους στην ίδρυση του πολιτικού ομίλου «Αλέξανδρος Παπαναστασίου» και αναλαμβάνει ενεργό ρόλο στη συντακτική επιτροπή του περιοδικού «Νέα Οικονομία», που καθιερώνεται την εποχή εκείνη ως το κατεξοχόν βήμα τεκμηρίωσης και υποστήριξης κοινωνικών μεταρρυθμίσεων στην Ελλάδα. Το 1966 εκλέγεται έκτακτος καθηγητής της Δημόσιας Οικονομίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και σύντομα κυκλοφορούν και τα πρώτα πανεπιστημιακά του εγχειρίδια.

Πρωτοπορεί κατά τη διάρκεια της δικτατορίας στη συγκρότηση της «Δημοκρατικής Άμυνας» και τον Ιούλιο του 1969 συλλαμβάνεται καθώς εκρήγνυται στα χέρια του εκρηκτικός μηχανισμός, ο οποίος προοριζόταν για αντιστασιακή δράση κατά του καθεστώτος. Ο Καράγιωργας βασανίστηκε απάνθρωπα όντας βαριά τραυματισμένος. Ακολουθεί η δίκη της «Δημοκρατικής Άμυνας» και η καταδίκη του από το Έκτακτο Στρατοδικείο τον Απρίλιο του 1970 σε ισόβια, ποινή που θα εκτίσει ως την αμνηστία του 1973.

Μετά την πτώση της δικτατορίας επιστρέφει στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και παράλληλα συμμετέχει στην ιδρυτική διακήρυξη του ΠΑΣΟΚ υπό τον Ανδρέα Παπανδρέου το 1974. Σύντομα και λόγω διαφωνιών θα διαγραφεί μαζί και με άλλα στελέχη από το ΠΑΣΟΚ χωρίς όμως να πάψει να συμμετέχει και να παρεμβαίνει στη καθημερινή πολιτική, δίνοντας μεγάλη έμφαση στην εκπαιδευτική, ερευνητική και θεσμική παρέμβαση στο χώρο της ανώτατης παιδείας. Ενθαρρύνει διεπιστημονικές έρευνες και αφιερώνει μεγάλο μέρος της ενεργητικότητάς του στο θέμα της αναβάθμισης της ανώτατης παιδείας γενικότερα και της Παντείου σε σύγχρονο πανεπιστήμιο κοινωνικών επιστημών ειδικότερα. Ανώτατη τιμή υπήρξε η εκλογή του σε πρόταξη του ίδιου ιδρύματος.

Απεβίωσε στις 17 Αυγούστου 1985. Ο δήμος Πύργου τον τίμησε ως γνήσιο τέκνο του δίνοντας το όνομα του στη Κεντρική Πλατεία της πόλης (Επαρχείο).